

ESTRENA D'UN MUNTATGE D'ANDREW LIPPA SOBRE ELS EXCESSOS DE L'AMOR I LES DROGUES

Orgia musical al Gaudí

► 'The wild party' reuneix 21 artistes en una història tòrrida i violenta

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

En temps de penúries i mares, d'elencs de butxaca per combatre la pujada de l'IVA i les retallades, el Teatre Gaudí d'Ever Blanchet sorprèn amb l'estrena avui d'un musical amb tots els luxes: *The wild party* (La festa salvatge). Són un total de 21 artistes a escena, entre ells noms de pes en el gènere com Roger Berruezo (*Cop de rock*), Xavi Duch (*Los miserables*), Xènia García i Maria Santallusia, els quatre protagonistes. «Ens trobem davant d'un miracle. Serà un acte memorable», va vaticinar un Blanchet esquiu al pessimisme.

Lluny dels festius i lluminosos musicals que s'estilen, aquesta creació del prestigiós Andrew Lipka (autor de la música i cançons de *La família Addams*), estrenada a l'Off-Broadway el 2000, ens trasllada al Manhattan tòrrid, decadent i violent dels anys 20. Doble repte per a una proposta concebuda en un taller de l'estudi Vocal Factory BCN que dirigeix Anna Valldeneu. Blanchet s'hi va fixar i, fascinat, li va proposar fer el gran salt amb una coproducció que suposa l'estrena de l'obra a Espanya. Roger Batalla n'ha firmat l'adaptació al català; Filippo Fanó, la direcció musical, i Lino di Giorgio, la coreografia. Una orgia de libidinos desbocades i excessos a ritme de jazz, foxtrot, xarleston i rock, a càrrec d'un quartet de músics.

PASSIONS AL LÍMIT // La història relata la turbulenta relació entre una reina del vodevil, Queenie (García), i el clown Burrs (Duch), dos addictes al descontrol sexual fins que feliçment es troben. Al cap d'anys, el pes de la rutina acaba minant el seu idíl·li i una nit ell abusa de la noia. Ella buscarà venjança organitzant una festa per humiliar-lo: la festa salvatge del

MARC FRADERA

► Una imatge de 'The wild party', descontrol de passions i sexe que transcorre durant la festa salvatge del títol.

Anna Valldeneu dirigeix Roger Berruezo, Xavi Duch i Xènia García en un sòrdid retrat del Manhattan del 1920

títol en què es colarà un convidat sorpresa (Berruezo), un jove aliè a la desinhibició de la parella i de la resta de decadents convidats. L'èbria Kate (Santallusia) serà l'encarregada de dinamitar les passions i egos que hi ha en joc.

«No és una obra que vessi felicitat; al revés, és una reflexió crua i fosca sobre els enganys, les aparences, les mentides, amb un punt de provocació», explica Valldeneu, que es declara gran admiradora del muntatge de Lipka, inspirat en un poema de Moncure March. Per Batalla, es tracta d'un descens a l'infern de l'addicció, «tant de substàncies com de l'amor».

«La música és fantàstica però molt complexa a nivell vocal», coincideix el quartet protagonista, que, habituals dels escenaris massius com el BTM, el Victòria o el Coliseum, valoren la «màgia» i proximitat del Gaudí. La disposició de l'espai, amb el públic a quatre bandes, va fer anar de bòlit el coreògraf, que no dubta a qualificar la peça original d'«obra d'art». «Aquí tots es mouen: ballen, canten i actuen», anuncia Di Giorgio, que confia en l'èxit per la gran acceptació de l'estil *burlesque* entre el públic d'avui. Blanchet va més enllà: «El veig representant-se amb tots els luxes a l'Arenas. És una autèntica meravella». ≡

Ana Moura, fado deslocalitzat

CRÒNICA La cantant portuguesa va exhibir la seva heterodòxia a l'Apolo

JORDI BIANCIOTTO
BARCELONA

Per a un cantant de fados no és fàcil fer el salt a altres estils: la severitat natural d'aquell gènere i les seves exigències vocals compliquen la seva compatibilitat amb un altre tipus de temaris. Però Ana Moura, una intèrpret jove però amb una certa trajectòria (33 anys, cinc discos d'estudi més un en directe), ha fet un solvent pas endavant amb *Desfado*, l'obra delicadament heterodoxa que dimecres va mostrar a l'Apolo.

Moura va fer bé al comptar, en aquesta comprometedora gravació, amb el savi Larry Klein, productor de nombrosos discos de Joni Mitchell (i de Madeleine Peyroux, Melody Gardot, Herbie Hancock...), que ha donat a *Desfado* un tractament íntim i refinat en què Moura pot ser ella mateixa i, al mateix temps, expandir-se cap a altres territoris amb peus de plom. A l'Apolo s'hi va presentar amb un quintet que va integrar el trio fadista essencial (guitarra, guitarra portuguesa i baix acústic) més

FERRAN SENDRA

► Ana Moura, a la sala Apolo.

un teclista i un bateria que van acostar una part del repertori cap a paràmetres de cançó contemporània amb subtil perfum de jazz.

ADAPTACIÓ DE JONI MITCHELL // Per descomptat, l'ingredient suprem va ser ella mateixa, la seva presència expansiva i la seva veu vigorosa i vagament fumada, que li va permetre treure partit tant del cançoner més tradicional, els plecs del qual coneix bé (peces com *A fadista* i *Caso arrumado*, que va cantar amb el trio), com del temari afí a altres sensibilitats. Vam poder escoltar les envoltants *Havemos de acordar* i *Thank you*, i l'ariscada adaptació d'*A case of you*, de Joni Mitchell (original del clàssic àlbum *Blue*, del 1971), amb una guitarra portuguesa introduint coloristes filigranes. *Desfado* va insinuar un prometedor camí per recórrer. ≡

idees

DOMINGO
Ródenas

Un d'handbol

Recordau l'acudit d'Eva Hache a la gala dels Goya sobre l'absència del príncep Felip? Deia que, no obstant, «va als partits d'handbol amb el mal que ha fet l'handbol a aquella família» Mai una broma ha estat més apropiada... ni tampoca més innòcua, perquè dissolia en la sosa càustica de l'humor la ja molt reescalfada indignació de qualsevol ciutadà honrat. Aquesta broma funciona mitjançant un mecanisme antiquíssim, que consisteix en una exageració (una hipèrbole) basada en una metonímia (referir-se a la part pel tot i viceversa). L'efecte de la desproporció pot ser hilarant i d'ella deriva la força còmica del recurs. Un exemple sense sortir del cine ens el brinda **María Barranco**, que el 1988 va guanyar el Goya a la millor actriu de repartiment pel paper de Candela a la pel·lícula *Mujeres al borde de un ataque de nervios*. A Candela l'havia enganyat un terrorista xiïta i ella, dolguda, es queixava: «Que malament que s'ha

Recordau l'acudit d'Eva Hache sobre l'absència del Príncep als Goya?

portat amb mi el món àrab». L'individu és substituït pel conjunt, l'espècimen per la categoria, el burlador xiïta pel món àrab i **Urdangarin** per l'handbol.

La Reial Federació Espanyola d'Handbol, a la qual s'ha d'omplir de felicitacions després del gloriós mundial, ha expressat la seva «sorpresa, estupor i indignació» davant l'ocurrència de la humorista perquè perjudica «greument» la imatge d'aquest esport. Bé, això és tenir completament avariats el sentit –i entesa– de l'humor, però també és menysprear la intel·ligència dels espectadors, perfectament capaços de no confondre un acudit sobre el gendre del Rei amb una agressió a l'handbol. La federació, que no es conforma a manifestar el seu disgust, exigeix una rectificació. No se m'acut com es pot rectificar un acudit, fora, naturalment, que se n'elimini la hipèrbole metonímica igual que s'arrenca el motoret a un camió de juguina. ¿De veritat s'ha d'aclarir que on es va dir «handbol» es volia dir en realitat «Urdangarin»? Més li hauria valgut a la federació aplacar la seva santa irritació per, recorrent al mateix ardit retòric, lamentar tota la malvolença que contra l'handbol es cou en el món dels còmics. ≡